[Ramban now discusses the ethical issues behind Levi's and Simeon's behavior:] - אַרְיָכִים הַאַרְיָקִים הַמַעֲשָׁה הָוֶה לְשָׁפּך הָם נָקִי - How could the righteous sons of Jacob do this deed, spilling the innocent blood of the Shechemites? [Ramban cites Rambam's (Maimonides') opinion on the matter:]

דרכ השיב בְּסָבֶּר שׁוּפְטִים וְאָמֵר שְׁבְּנֵי נוּ מְצָוְים עַל הָדִינִים – The Rabbi (Maimonides) answers this question in the Book of Judges, saying that "the children of Noah"? are commanded concerning the execution of justice,³⁸ האוין בְּלָר לְרון בְשָׁש מִצְוֹת שֶׁלָהָן הוּא לְהוּשִׁיב רְיָנִין בְכָל בְּלָך וְבָשָׁש מִצְוֹת שֶׁלָהָן – that is, in his words: To set up judges in every district to administer justice regarding [the Noahides'] other six laws...³⁹ רוָק הוא לְהָרָע מָהָן נוּק שָׁבָר עָל הָרָן בַשָּׁשָׁר עָהָן מָשָׁר בָּיָוֹים – And a Noahide who violates any one of

[Ramban disagrees with Rambam:]

[Ramban continues with his refutation of Rambam:]

אמה יבקש בהן הרב חיוב - But why does the Rabbi (Rambam) search for reasons for [the Shechemites'] liability for the death penalty? וְכִּי אַנְשֵׁי שְׁכָם וְכָל שִׁבְעָה עֵמָמין לא עוֹבְדֵי עֲבוּדָה וְרָה איז העבות השם היו שואים - Weren't the people of Shechem - and all the seven Canaanite nations - perpetrators of idolatry, sexual immorality and all the other acts considered abominations to God? והַפָּתוּב צווח עַליהָן בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת ״עַל הָהָרִים הָרָמִים וְעַל הַגְּבָעוֹת וְתַחַת כָּל יער In many places Scripture proclaims loudly about them and their attachment to idolatry, such as: ... where the nations that you are driving away worshiped their gods - on the high mountains and on the hills and under every leafy tree, etc. (Deuteronomy 12:2); "לא תלמד and, When you come to the land that HASHEM, your God, gives you, you shall not learn to act according to the abominations of those nations (ibid., 18:9); ובְּגָלוי עֶרְיוֹת "בו אָת כָל הָתוֹעַבת הָאַל עָשוּ אַנְשֵׁי הָאָרָץ אֲשֶׁר לִפְנֵיכָם and, concerning sexual immorality, For the inhabitants of the land who were before you committed all these abominations (Leviticus אָלָא שָאין הַדְבָר מָסור לְיַצַקב וּבְנָיו לַשְשוֹת בָּהָם הַדִין – However, the truth is that the matter was not given over to Jacob and his sons, that they should execute justice against [the Canaanites] for all their sins.55

> Deuteronomy 20:10 says, "you shall call to it for peace", but that is where they have not acted upon Israel. Where they have acted toward Israel, such as here [Shechem] where they had broken forth, doing this repellent thing, then even though only one of them had done it, since they had attacked first, Israel was permitted to respond. So, too, for all wars... since there were those among the nation who had harmed them, they were permitted to go to war against them..

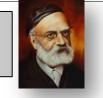
1. Ramban (1194-1270) & Rambam (1135-1204)

2. Gur Aryeh Maharal of Prague R' Yehuda Loew (1520-1609)

[כ] הכתוב אומר כו׳. דאם לא כן ״אשר טמא אחותם" למה לכתוב, כי לא דברו הם "אשר טמא(ו) את דינה אחותם", דהא במרמה השיבו, ואם היו אומרים להם ״אשר טמא(ו) דינה אחותם" היו מבינים⁸ כי במרמה הם מדברים, אלא בודאי הכתוב אומר ״כי טמא דינה אחותם" ולא הוי זה מרמה. אך 10 קשה אם שכם חטא כל העיר מה חטאו להרוג, ותירץ הרמב"ם (הלכות מלכים פיש הייד) דבני נח מצווים על הדינין"ו, ועבירה אחת שעובר – נהרג על ידו21, וכאן ראו המעשה הרע הזה ולא דנוהו13, לכך היו חייבין מיתה שלא היו דנין אותם. ובאמת דבר תימה הם אלו הדברים, כי איך אפשר להם לדון את בן נשיא הארץ (פסוק נ), כי היו יראים מהם, ואף על גב שנצטוו על הרינין - היינו כשיוכלו לדון, אבל אונס רחמנא פטריה (נ״ק כמ:), ואיך אפשר להם לדון אותם. רנראה14 דלא קשיא מידי, משום דלא דמי שני אומות, כגון בני ישראל וכנעניים, שהם שני אומות, כדכתיב (פסוק טו) "והיינו לעם אחד" ----ומתחלה לא נחשבו לעם אחד, ולפיכך הותר להם ללחום כדין אומה שבא ללחום על אומה אחרת¹⁵, שהתירה התורה¹⁶. ואף על גב דאמרה התורה (דנרים כ, י) "כי תקרב אל עיר להלחם עליה וקראת אליה לשלום"י, היינו היכי רלא עשו לישראל דבר¹⁸, אבל היכי דעשו לישראל דבר, כגון זה שפרצו בהם לעשות להם נבלה, אף על גב דלא עשה רק אחד מהם - כיון – דמכלל העם הוא, כיון שפרצו להם תחלה¹⁹ מותרים ליקח נקמתם מהם. והכי נמי20 כל המלחמות שהם נמצאים12 כגון ״צרור את המדיינים וגר׳״ (נמדנר כה, יו)22, אף על גב דהיו הרבה שלא עשו – אין זה חילוק, כיון שהיו באותה אומה שעשה רע להם – מותרין לבא עליהם למלחמה, וכן הם כל המלחמות23:

Shimon and Levi Against Shechem: A Case Study in the Jewish Attitude Towards Collective Punishment

4. R' Samson Raphael Hírsch (1808-1888)

V. 25. et seq. Now the blameworthy part begins, which we need in no wise excuse. Had they killed Schechem and Chamor there would be scarcely anything to say against it. But they did not spare the unarmed men who were at their mercy, yea, and went further and looted, altogether made the inhabitants pay for the crime of the landowner. For that there was no justification. For that Jacob too reproached them: You have "clouded" me, our reputation, our name, our honour, which was clear as crystal you have besmirched, "have brought me in evil odour" even with the Canaanites and the Perizzites. And just as you have dealt unjusty so have you dealt unwisely, we are so few in number etc.

In a peculiar manner this story follows immediately on the preceding one. There we saw a transitory $\neg \neg \neg$, a humane emotion flaring up in Esau's feelings, and we recognised in that, the germ of humaneness that ultimately was to grow to complete development in Esau too, and here we see, all at once the sword of Esau transitorily in the hands of Jacob, and learn from that the fact that brightens Jewish history, namely that,

though we have ultimately become the nation to whose hands the least spilt blood sticks, if we have become the mildest most soft-hearted of nations, this is not due to any inherent weakness on our part, to any form of cowardice — the last days of our existence as a state showed our courage and military spirit in such a terrific manner that the very bravest and chosen legions of Esau-Rome had to be called against us. We can wield the sword of Esau, we can also become bloodthirsty. Our humaneness and mildness are the fruits of the education which God has given us through our history and through His Toarh.

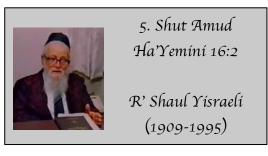
It is only the means which they took and their going much too far in their use of them that is blameworthy. The motive that moved Simeon and Levi, the purpose they were striving for was a holy and most justified one. The spirit with which they were filled is an indispensable one for a family that had to wander about amongst the nations of the world, had to allow the bitterest fate to pass over them, to endure the deepest degradation, and yet was to remain upstanding with all elasticity of spirit and all nobleness of mind for their world-historic revival to an everlasting path through history which is unparalleled. Still on his death-bed we shall see the old father expressing his curse on the means and the excessive passion, but his blessing and recognition of the motive and the spirit which lay behind them. He indicates that Simeon and Levi should be allotted such a position in the future Jacob-Israel nation, that political and military powers of decision should never lie in their hands (see Ch. XLIX,5 & 6 I.L.), but, on the other hand, that their strong spirit, always conscious of their own worth and Israel's lofty destiny, should come into contact with every sphere of the whole nation, actively imparting and teaching its life-giving, sustaining and saving effect. That same sword which Levi used here against an external foe to rescue the honour of his sister, we see him wielding internally against his own brethren when it was a question of ruthlessly - את אחיו לא הכיר ראת בניו לא ידע saving his brethren up out of their degeneration.

"In practice, there is insufficient basis to permit action against an entire community that has failed to execute its duty and remove murderers from its midst so long as it is reasonable to excuse them with the claim of fear, pressure, and the like."

3. B'Ikveí Ha'Tzon R' Herschel Schachter

ועפ״י הדברים האלה הי׳ נראה לומר דהוה״נ [ובאמת ק״ו הוא] בזה״ז, שמדינת ישראל עומדת היא במצב של מלחמה, וכל הפרעות והמהומות שבימינו דינם (עפ״י הלכה) מהמלחמה הראשונה [מלחמת כהמשך השחרור], שהרי הערבים טוענים בפירוש ובפה מלא. שהם רוצים את ירושלים ואת תל אביב ואת חיפה וכו׳ וכו׳, וממילא, צריכים אנשי צה״ל לנהוג עם כל המשתתפים באלו הפרעות כמו שנוהגים בשעת מלחמה ממש, שאם יש צורך בכך, שיירו בהם ע״מ להרוג, ואם יש צורך בכך – כי לפעמים מן הנמנע לברר מי הם המחבלים והטרוריסטים המארגנים את הפרעות ואת המהומות – רשאים וחייבים צה״ל להכות ואף להרוג -- כפי הדרוש לנצח במלחמה – אף אחרים מאותה האומה שהם חפים מפשע, וכמבואר בגור אריה למהר״ל מפראג לפ׳ וישלח1. וכן נראה נמי לומר, דהואיל והמצב כעת בארץ הוא מצב של מלחמה, שאין להתחשב בסכנ״פ של היחידים, וכאשר הבאנו מדברי המנח״ח והנצי״ב ומדברי שאר המחברים.

טו. ויוצא לפ״ז שגם בעניננו, אם כל הצכור מעלים עיניו ממעשי הכגופיות הרצתניות, ואדרבא

מעודד אותם. אם יש להם איזו שהיא אמתלא שאין יכולים להתנגד למעשיהם מחמת איזה שהוא פחד, אם פחד מיתה הוא פטורים הם לדעת הכל, יאם אונס יותר קל ממיתה הוא לדעת הרמב״ם חייבים ולדעת הרמב״ן פטורים.

ובעניננן מצטרפת לדעת הרמב"ן גם דעת התיסי שהובאה לעיל, שאיסיר אין מורידים איסור תורה הוא ומשום שלפני שנגמר דינם ע"י בי"ד אינם בני קטלא, ואסור לנגוע בהם.

ויוצא שלמעשה אין יסוד מספיק להתיר פעולה נגד הציבור שנמנע למלא הובתו ולבער מתיכו את המרצחים, כל עוד שיתכן שיש להם אמתלא של פחד אי לחץ וכיו״ב.